

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7069

гр. София, 31.05.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в закрито заседание на 31.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

като разгледа дело номер **4804** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК във вр. чл.144 АПК.

Образувано е по искане вх. № 16691/26.04.2024г. на Национална агенция за приходите, представлявана от изпълнителния директор Р. С. за изменение на решение № 2443 от 12.04.2024г., в частта относно присъдените разноски.

В обстоятелствената част на молбата се излага следното:

Ответникът счита, че при определяне на размера на юрисконсултското възнаграждение е бил нарушен принципа на равнопоставеност между страните, тъй като на ищеца е присъдено адвокатско възнаграждение за всички инстанции, а на ответника е присъдено юрисконсултско възнаграждение само за последното разглеждане на делото. По този начин бил нарушен чл. 78, ал. 3 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК, според който ответника също имал право на разноски съразмерно отхвърлената част от иска.

На следващо място, посочва, че сумата, която е определена за адвокатски хонорар на адв. С. Ю. е непропорционална и неоправдана и в този смисъл прекомерна, тъй като не е съобразена с фактическата и правна сложност на делото, а също така не съответства на реално осъщественото представителство от страна на адв. Ю.. Освен в първоинстанционното производство, адв. Ю. не се явявала и не представлявала ищеца. При така присъденото адвокатско възнаграждение, което не е осъществено и съответно не е и претендирано, е обстоятелство, което обосновава предположение, с висока степен на основателност, за наличие на предубеденост на съдията, предвид хипотетичната възможност, личните му данни да са станали обект на неотORIZИРания достъп до бази данни на НАП.

Препис от молбата е връчен на Д. М. Р. на 13.05.2024г. Чрез своя процесуален представител адв. С. Ю. в писмено становище от 20.05.2024г. посочва, че молбата е недопустима, защото от ответника не е бил представен списък за разноски по чл.80 ГПК. На второ място, съгласно чл.10, ал.4 ЗОДОВ разноски се присъждали в полза на

ответника само при отхвърляне на иска, но не и при прекратяване на делото. По същество, претендира молбата за изменение на съдебното решение да бъде оставена без разглеждане, респ. без уважение.

С решение № 2443 от 12.04.2024г. е осъдена Национална агенция за приходите да заплати на Д. М. Р. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] сумата от 500.00 /петстотин/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди за периода 15.07.2019г. – 16.09.2019г., заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане, като искът с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ е бил отхвърлен за разликата до пълния претендиран размер от 1 000.00 /хиляда/ лева, като неоснователен.

С този акт Национална агенция за приходите е осъдена да заплати на адв. С. Ц. С.- Ю. с адрес: [населено място], [улица], Търговски дом, ет.3, кантора № 308 сумата от 600.00 /шестстотин/ лева на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

В полза на Национална агенция за приходите е присъдена сумата от 50.00 /петдесет/ лева на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ.

Съгласно процесуалната разпоредба на чл.248 ГПК във вр.чл.144 АПК в срока за обжалване на съдебното решение, а ако същото е необжалваемо в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страна по делото може да измени или допълни съдебното решение, в частта относно присъдените разноски. Национална агенция за приходите, чрез своя процесуален представител юрк. Р. М. е подала молбата на 26.04.2024г., в 14 дневен срок, считано от 18.04.2024г. / в срока за обжалване на решението/, поради което същата се явява процесуално допустима, но неоснователна по същество.

Отговорността за разноски е гражданско облигационно отношение, което е регламентирано в процесуалния закон и е уредено от него. Тя произтича от факта на неоснователно повдигнатия правен спор и съгласно чл. 143, ал. 1 АПК и чл. 78, ал. 1 ГПК - се носи от страната, чието правно твърдение е отречено със съдебния акт. Отговорността за разноски има санкционен характер срещу субекта, предизвикал спора. Състои се в правото на едната страна да иска и задължението на другата страна да плати направените разноски на страната, в чиято полза е решено делото. Съгласно чл.10, ал.4 от ЗОДОВ „съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 ЗПП“.

Разноските, които е извършил ответникът НАП, представляват юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство от юрк. Р. Д. М., която е представлявала НАП освен в настоящото производство и в процеса, който се е провел по адм. дело № 11266/2019г. по описа на АССГ, II-ро отделение, 68 състав и по адм. дело № 8822/2020г. по описа на ВАС на РБ, III-то отделение.

Съгласно чл. 80 ГПК във вр. чл.144 АПК „страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските“. Смисълът на списъка на разноските е страната, която претендира присъждане на разноски по делото, да конкретизира претенцията си, като посочи основанията и размера на претендираните разноски. „Представянето на списък по чл. 80 ГПК е процесуална предпоставка от

кръга на абсолютните за развитие на производството по изменение на решението в частта му за разносните. Този списък съдържа изброяване на всички разходи, които страната е направила и които счита, че следва да ѝ бъдат присъдени, поради което няма пречки да бъде инкорпориран, както в исковата молба, така и в жалбата като част от нея, ако страната счита, че направените към този момент разноски изчерпват разходите ѝ по водене на делото. Различен е въпросът за доказване на тези разходи. Доказването е относимо към основателността на искането за присъждането им, а не към неговото процесуално въвеждане, поради което и представеното в производството доказателство за направен един разход не може да замени списъка по чл. 80 ГПК и свързаните с непредставянето му правни последици по чл. 80, изр. 2 ГПК“ /т. 2 и т. 11 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г. по тълк.дело № 6/2012г. ОСГТК на ВКС на РБ, задължително за съдилищата по смисъла на чл. 130, ал. 2 ЗСВ/.

В настоящия случай, по делото от ответника НАП, чрез процесуалния му представител юрк. Р. Д. М. не е представен списък по чл. 80 ГПК. Ето защо, следва да се приложат правните последици на изр. второ от тази разпоредба, а именно: „страната няма право да иска изменение на решението в частта му за разносните“.

Що се отнася до искането за изменение на решението в частта относно присъдените в полза на адв. С. Ю. разноски в размер на сумата от 600.00 /шестстотин/ лева, съдът приема следното:

Съдът намира молбата за неоснователна по посочените в нея съображения. Същите са насочени към тезата, че невявяването на адв. С. Ю. в хода на касационното производство и пред настоящата инстанция е предпоставка за лишаването ѝ от хонорар.

Видно от приложеното по делото пълномощно Д. М. Р. е упълномощила адв. С. Ц. С.-Ю. да осъществи процесуално представителство по делото до окончателното му приключване пред всички съдебни инстанции. По адм. дело № 8822/2020г. от адв. С. Ю. е бил депозиран писмен отговор на касационната жалба на НАП срещу решение № 2813/09.06.2020г. по дело № 11266/2019г. по описа на АССГ, II-ро отделение, 68 състав. Писменото упълномощаване на адвокат С. Ю. включва извършването на всички процесуални действия, но не обвързва адвоката с физическото му явяване в проведените съдебни заседания.

Нещо повече, съобразно чл.1 от Наредба № 1/09.07.2004г., размерът на възнаграждението за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента, но не може да бъде по-малък от определения в наредбата минимален размер за съответния вид помощ. Аналогична е и разпоредбата на чл.36, ал.2, изр. второ от ЗА, съгласно която „размерът на възнаграждението не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет за съответния вид работа“.

Определеното от съда адвокатско възнаграждение от по 400.00 /четиристотин/ лева за всяка инстанция се основава на разпоредбата на чл.8, ал.1 във вр. чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1/09.07.2004г. и е в минимален размер. Недопустимо е да се присъжда адвокатски хонорар под този минимален размер. С оглед уважената част от исковата претенция хонорарът е редуциран до 600.00 /шестстотин/ лева, съгласно чл.10, ал.3, изр. второ от ЗОДОВ „съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска“.

Предвид горното, се формира извод за отсъствие на основания за уважаване на молбата по чл. 248, ал. 1 от ГПК.

Така мотивиран и на основание чл.248 ГПК във вр.чл.144 АПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на Национална агенция за приходите, представлявана от изпълнителния директор Р. С. за изменение на решение № 2443 от 12.04.2024г., в частта относно присъдените разноси, представляващи адвокатско възнаграждение за адв. С. Ю. и юрисконсултско възнаграждение.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба в седмодневен срок от получаване на съобщенията до страните пред Върховен административен съд на Република България.

ПРЕПИС от определението да се връчи на страните по делото.

Съдия: